

Ομιλία Οικουμενικού Πατριάρχη στη Γενεύη (Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος)

[/ Πεμπτούσια](#)

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣΑ ΟΜΙΛΙΑ

ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κ. Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

(Chambésy- Genève, 24 Ιανουαρίου 2016)

Μακαριώτατοι και τιμώτατοι εν Χριστώ Αδελφοί Προκαθήμενοι και Σεβαστοί Εκπρόσωποι των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών, Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι αδελφοί Ιεράρχαι, Αιδεσιμολογιώτατε κ. Γενικέ Γραμματεύ του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, Εξοχώτατοι κύριοι Πρέσβεις, Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά και προσφιλέστατα, ευλογημένε λαέ του Θεού,

Συνηγμένοι ενταύθα, εν τω Ιερώ τούτω Κέντρω του Οικουμενικού Πατριαρχείου, εν Σαμπεζύ, κατά τας ημέρας ταύτας, διά τας εργασίας της Συνάξεως των Προκαθημένων των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών, και ευρισκόμενοι ήδη εν τη πορεία των εργασιών ημών, τη επινεύσει του Παρακλήτου, έχομεν την χαράν και την ευλογίαν της συλλειτουργίας εν τη ώρα ταύτη, δοξολογούντες το Πανάγιον Όνομα του Τριαδικού Θεού, του χαρίζοντος εις πάντας ημάς δαψίλειαν δωρεών και ευλογιών.

Όθεν, εν βαθεία χαρά, κυκλούντες το Άγιον Θυσιαστήριον, σύσσωμοι και σύναιμοι του Κυρίου ημών, κοινωνούμεν αλλήλοις «εν τω συνδέσμω της αγάπης» και «εν τη

κλάσει του άρτου», ευχαριστούντες πρωτίστως τον Τρισάγιον Θεόν ημών και ακολούθως άπαντας Υμάς, τους Τιμιωτάτους και Αγιωτάτους Προκαθημένους, και τους Τιμίους Εκπροσώπους των κωλυομένων να παραστούν αυτοπροσώπως Αδελφών, των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, διά την πρόθυμον και ευγενή ανταπόκρισίν Σας εις την ημετέραν πρόσκλησιν.

Η παρουσία και συμμετοχή Υμών, αδελφοί, καταδεικνύει την σημασίαν της ημετέρας Συνάξεως, ης τα αποτελέσματα και πορίσματα θα συμβάλουν καθοριστικώς εις την κοινήν ημών πορείαν, εις την αξιόπιστον μαρτυρίαν και εις την ολοκλήρωσιν της προετοιμασίας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Χαιρόμεθα ιδιαιτέρως, διότι διά του κοινού Ποτηρίου της Ζωής επισφραγίζομεν την ενότητα και την αγάπην πάντων ημών, ενδυναμούμενοι διά της Θείας Ευχαριστίας εις επιτέλειαν του εμποδομόχθου έργου της Συνάξεως ταύτης και της εν γένει Εκκλησιαστικής ημών Διακονίας.

Ομοίως, η ημετέρα παρουσία εκφράζει την προσήλωσιν όλων εις την Συνοδικότητα ως ουσιαστικήν διάστασιν της ζωής της Εκκλησίας, ως κεντρικήν λειτουργίαν του εκκλησιαστικού σώματος και ως αρχήν της ενότητος της Εκκλησίας. Προβάλλομεν, τοιουτοτρόπως, αυτήν την θεμελιώδη αρχήν, η οποία ζωοποιεί την κοινωνίαν των ημετέρων Εκκλησιών εν τω σεβασμώ της ταυτότητός των. Αυτός ο δεσμός της κοινωνίας, ο οποίος αναζωογονεί την Εκκλησίαν εν χρόνω και εν τόπω, είναι η έκφρασις της καθολικότητός της. Καθολικότης και συνοδικότης της

Εκκλησίας αλληλοπεριχωρούνται. Εξ αρχής, αι Σύνοδοι ελειτουργούν ως εκφρασταί και ως εγγυηταί της καθολικότητος της Ἐκκλησίας του Χριστού.

Όλοι έχομεν επίγνωσιν του βάρους και της ευθύνης της πηδαλιουχίας των κατά τόπους Αγιωτάτων Εκκλησιών, εις καιρούς ιδίως μεταβαλλομένους και χαλεπούς, κατά τους οποίους η μαρτυρία της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ως μιάς φωνής ενότητος, καθίσταται αναγκαία και επιτακτική, όχι μόνον διά τον Ορθόδοξον ή γενικώτερον τον Χριστιανικόν, αλλά διά τον σύμπαντα κόσμον.

Εις το πέρας της ημετέρας Συνάξεως θα είμεθα εις θέσιν να γνωρίζωμεν περί των ειδικωτέρων λεπτομερειών της μελλούσης να συνέλθη Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Προσευχόμεθα ενθέρμως όπως ουδέν εμπόδιον κωλύση την υψηλήν αυτήν αποστολήν της Εκκλησίας του Χριστού.

Ακούομεν μυστικώς και μυστηριακώς την διαχρονικήν φωνήν του αποστόλου Παύλου, ως ηκούσαμεν εις το σημερινόν Αποστολικόν ανάγνωσμα, «Πιστός ο λόγος και πάσης αποδοχής άξιος» (Α΄ Τιμ. 1, 15), κατανοούντες την υψίστην σημασίαν της διαπιστώσεως ταύτης διά την πορείαν της Αγίας ημών Εκκλησίας. Όντως, πιστός ο λόγος, αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω, και εν τη πιστότητι ταύτη του λόγου, του λόγου του Θεού και της Εκκλησίας, κινούμεθα και εσμέν, επ΄ ελπίδι της διατηρήσεως ταύτης της πιστότητος και βεβαιότητος, ως βιώματος, εν τη κοινή ημών πορεία εις την ιστορίαν. Και εν ταυτώ είναι και πάσης αποδοχής άξιος, καθώς ο λόγος ούτος δεν αποτελεί απλώς μίαν θεωρίαν ή διδασκαλίαν, αλλά τον τρόπον της πορείας του ανθρώπου εκ της πλάσεως αυτού «κατ΄ εικόνα Θεού» εις την «καθ΄ ομοίωσιν» ατελεύτητον ζωήν του, «μετά πάντων των αγίων».

Ακούομεν καθάραν την Παύλειον φωνήν, μαρτυρούσαν την βάσιν της υπακοής εις την Εκκλησίαν και τους κανονικούς ποιμένας αυτής, διά της διαχρονικής και διαρκώς επικαίρου προτροπής εις έκαστον εκκλησιαστικόν ποιμνιον: «πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε. αυτοί γαρ αγρυπνούσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες» (Εβρ. 13, 17). Την αποστολικήν αυτήν συνείδησιν ευθύνης, διεκήρυσσε τονίζων: «Ούτως ημάς λογιζέσθω άνθρωπος, ως υπηρέτας Χριστού και οικονόμους μυστηρίων Θεού. Ο δε λοιπόν ζητείται εν τοις οικονόμοις, ίνα πιστός τις ευρεθή» (Α΄ Κορ. 4, 1-2). Ο λόγος ούτος του Αποστόλου των Εθνών, διττώς προβάλλει το χρέος και την ευθύνην τόσον του ποιμνίου, οφείλοντος υπακοήν εις τους αγρυπνούντας διά τον εν Χριστώ καταρτισμόν του, όσον και ημών των ποιμένων, οι οποίοι θα αποδώσωμεν λόγον εις τον Δικαιοκρίτην Θεόν.

Εν τούτω τω πνεύματι σήμεραν, ποιμένες και ποιμαινόμενοι, εν τη ώρα ταύτη, κύκλω της Αγίας Τραπέζης, από την οποίαν πηγάζει η αληθής ζωή και η αιωνιότης, λαμβάνομεν χάριν και δύναμιν άπαντες και πορευόμεθα εις τον αγώνα της παρουσίας ζωής, «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. 12, 2). Η Σύναξις των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Εκκλησιών πρωτίστως αποτελεί πράξιν ευχαριστιακήν και έχει δοξολογικόν χαρακτήρα. Άνευ των Ιερών

Μυστηρίων, εν οίς η Εκκλησία σημαίνεται, ουδεμία αληθής κοινωνία προσώπων δύναται να υπάρξη και ουδείς διάλογος καρποφορεί και οικοδομεί. Διά τούτο η ευχαριστιακή Σύναξις μας αποτελεί την βάση και τον κύριον κορμόν κάθε άλλης πράξεως, διοικητικής, ποιμαντικής, φιλανθρωπικής ή άλλης, αι οποίαι κατ' ουσίαν αποτελούν προέκτασιν της Θείας Λειτουργίας, λειτουργίαν μετά την λειτουργίαν ή λειτουργικήν διακονίαν, εκτεινομένην εις πάσαν πτυχήν και έποψιν του ανθρωπίνου βίου.

Η Σύναξις μας καθώς και η επικειμένη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, αποτελούν κατ' εξοχήν εκκλησιαστικάς πράξεις, καθ' ότι η διοίκησις εν τη Εκκλησία αποτελεί χάρισμα ισάξιον όλων των άλλων χαρισμάτων, διό και δεν κατατάσσεται εις υποδεεστέραν θέσιν, ως ένιοι επιθυμούν σκοπίμως να το υποβιβάζουν, προς προώθησιν και προβολήν άλλων δήθεν πλέον «πνευματικών» χαρισμάτων. Η Θεολογία της Εκκλησίας μας γνωρίζει καλώς και μαρτυρεί αδιαλείπτως, ότι η ευχαριστιακή κοινωνία αποτελεί την πηγήν οιασδήποτε εκκλησιαστικής διακονίας, αλλά και το εχέγγυον και την βάση της αληθούς εν Χριστώ ζωής του πιστού. Τοιουτοτρόπως, και η Σύναξις ημών των Προκαθημένων, δύναται, πρωτίστως εν τω Μυστηρίω της Θείας Ευχαριστίας να δηλώση «την ενότητα της πίστεως και την κοινωνίαν του Αγίου Πνεύματος», ώστε πάσαι αι πρωτοβουλίαι, ενέργειαι και αποφάσεις του σημαντικού τούτου Διορθοδόξου Εκκλησιαστικού Σώματος, να αποτελούν προέκτασιν και αντανάκλασιν της ευχαριστιακής και λειτουργικής ενότητος και κοινωνίας, καρπόν του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος, του συγκροτούντος «όλον τον θεσμόν της Εκκλησίας».

Εν τω φρονήματι τούτω, του προσδιορισμού και της αποδοχής ως χαρισματικής διακονίας και αυτής της διοικήσεως της Εκκλησίας, πάντες ημείς, οι φέροντες τον Σταυρόν της ιεράς ταύτης ευθύνης, επικαλούμεθα διαρκώς την χάριν και το έλεος του Θεού, προς ασφαλή διακυβέρνησιν της Εκκλησίας.

Εν τη κοινή ημών αγωνία και αγάπη διά την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, και ημείς οι συναχθέντες ενταύθα, πιστεύομεν και προσβλέπομεν εις τα πλέον ωφέλιμα πορίσματα και τας δεούσας αποφάσεις μας, εις τας εργασίας μας τας ημέρας αυτάς, ως καρπόν και αποτέλεσμα κυρίως και πρωτίστως της προσευχής και της επικλήσεως του Παναγίου Πνεύματος εν ταίς καρδίαις και διανοίαις πάντων ημών, εις δόξαν Θεού και οικοδομήν των ανά την Οικουμένην εμπειπιστευμένων ημίν ψυχών.

Εν τούτω τω πνεύματι της κοινής πεποιθήσεως και προσδοκίας, εν διαλόγω αγάπης και ειλικρινείας, αισθανόμεθα ήδη εντόνως, ότι η πανσθενουργός χάρις του Παναγίου Πνεύματος πληροί τας καρδίας πάντων ημών, και ενισχύει το επιτελούμενον έργον επ' αγαθώ της Ορθοδόξου Εκκλησίας και εις δόξαν του Παναγίου Ονόματος του εν Τριάδι Προσκυνομένου Θεού ημών. Αμήν!